

Øvrige Embedsmænd, men den høitærede Minister havde ikke behøvet, mener jeg, at sætte sin Nægtelse af at fremkomme med et Udkast som det her attraaede i Forbindelse med sin Nægtelse af at slutte sig til andre Lovforslag i kirkelig Retning, thi jeg mener, at han meget godt kunde have sluttet sig til andre kirkelige Lovforslag og dog have svaret med Hensyn til dette Spørgsmaal, som han svarede. De ærede Forespørgere have erkjendt, at det var ønskeligt, om Offerøvesenet kunde bortfalde derved, at man fik en ny Lønningslov; men, have de sagt, vi troe ikke paa, at vi saasnart faae en saadan Lov. Dette bør imidlertid Ingen sige, som ønsker en saadan Lov; thi, naar de Mænd eller den Samling af Mænd, som vilde og puste at kunne gennemføre en Sag, selv ikke have Tro til at kunne gennemføre den, gjøre de ikke, hvad de kunde gjøre. Jeg er overbevist om, at de to ærede Forespørgere vilde gjøre Deres til, at vi faae en saadan Lønningslov saa hurtigt som muligt; men saa mener jeg ogsaa, at de gjøre urigtigt i at udtale en Mening om, at vi ikke kunne vente den, thi det svækker Øysten hos dem selv og Andre til at gaae rask frem med denne Sag, naar de ikke troe paa, at den kan gaae igjennem. Hvorfor skulde den ikke kunne gaae, naar Repræsentationens Fleerhed er enig? En Cultusminister kan jo veires hørt som Anvener, naar det skal være, og dette kan altsaa ikke være nogen Forhindring. Naar Folkerepræsentationen er enig, hvad er der saa i Veien? Vi ere jo i et constitutionelt Land, hvor en Cultusminister ikke har Drav paa at sidde længere, end han kan komme nogenlunde ud af det med Repræsentationen. Eller troe de Herrer, at De vilde faae et Lovforslag som dette til at gaae hurtigere? Jeg troer, at det vil være lige saa vanskeligt at faae et saadant Lovforslag til at gaae. Og hvorfor? Fordi her ikke er den Betingelse tilstede, som jeg troer er tilstede for det store Lovforslag om Afløsningen af Lønningerne, nemlig, at der er et afgjort Fleertal i selve Folkerepræsentationen for det; thi, mine Herrer, er der et Fleertal for at afløse Offer og Accidentser, saaledes som De have tænkt sig, er det sandelig et lidet og ingenlunde et saadant Fleertal, som jeg troer, der i Folkerepræsentationen findes for en almin-

delig Lønningslov for Geistligheden, og derpaa er det dog tilfaldt, det kommer an, naar Spørgsmaalet er, om en Lov har Udsigt for sig eller ikke.

Den høitærede Cultusminister kom med en Udtalelse, som gjør, at jeg ved denne Leilighed maa fremkomme med en Paamindelse til den høitærede Minister. Han sagde, at Kirkeministeriet ingenlunde var imod Offerets Afløsning paa de Steder, hvor Communerne komme til Ministeriet og ansøge derom. Jeg vil bede den høitærede Minister ikke tage denne Sag fuldt saa let, som det synes, at han her tager den, thi det er ingenlunde altid sagt, at det er Communerne, der komme og andrage paa Sanction af Afløsningen af Offerpligten, fordi Borgerrepræsentationen og maaskee Byens Præster henvende sig til Ministeriet derom. Der er et Tilfælde, hvor det viser sig, at Cultusministeren — jeg troer, det er den nuværende høitærede Minister, eller i alt Fald var det hans Formand — er gaaet meget for let hen over saadanne Spørgsmaal og har givet Sanction til Offerets Afløsning paa et Steb, hvor det rimeligviis, naar Cultusministeriet havde givet sig Tid til at lære alle Forholdene at kjende, ikke vilde være bleven afløst; men der er en Billie til ligeoverfor Modstanden imod at komme med større kirkelige Reforme, naar der foreligger et enkelt Tilfælde, da at gaae ind derpaa og tillade det. Netop fordi den ærede Minister har talt om, hvor villigt Ministeriet var til at gaae ind paa saadanne Andragender, skal jeg her omtale, at der har foreligget en Sag af denne Beskaffenhed fra Næstved, som i sin Tid har faaet Cultusministeriets Sanction. Det er et Spørgsmaal om Afløsning af Offerpligten i Næstved, og det har bevirket, at Byen nu staaer deelt i sjeendtlige Leire med Hensyn til denne Sag, i hvilken Borgerrepræsentationen, idetmindste af Amtmanden, er erklæret for at have gjort Noget, som var ulovligt, men Cultusministeriet har gjort det lovligt ved en ministeriet Resolution, forsaavidt en saadan overhovedet kan gjøre et Forhold, som det paagjældende, lovligt. Borgerrepræsentationen har med kort Varsel, og ikke saaledes, som man pleier at gaae frem, indkaldt et Møde, for at spørge Borgerne an-